

πρός δέ και ὁ Θεόδωρος μετὰ τῶν ἡμετέρων,
οὐ μὴν κ' ἰοι φλογερώτεροι τῶν προσφιλῶν πατέρων,
πρὸς τὴν πατρίδα σπεύσαντες σπονδὴν ἐξιλαστήριον,
εἰς τῆς Βουλῆς κατέφυγαν τὸ μέγα οὐρητήριον.
Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, ἔπηρα τὰ ματσούκια,
κ' ἓνα στεφάνι ἐπέλεξα μὲ ἀγκυραροκούκκια,
περιδάκρυς δ' ἀπέθεσα τὸν στεφάνον αὐτὸν
εἰς τὰ σπασμένα καύκωλα τῶν γαύρων Βουλευτῶν
κ' ἔπλα ἔμικράν ἀνταμοιβὴν δεχθῆτε κ' ἀπὸ ἴμενα...
τὰ κεφαλосπασματα δὲν κἄνε ἴστα χραμένα,
καὶ ἴσον αἶμα χύνεται μὲ λύσανα καὶ θυμόν
ἔστω ἔθνος θυσιάζεται τὸν ἄγιον βωμόν,
κ' εἷν ἓνα βῆμα βέβαιον πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν
καὶ πρὸς τὰ Ἰσοσύγια καὶ τὴν συγκοινωνίαν,
ἀνευ δὲ ὅπλων, μαχαιρῶν, καὶ ξύλων καὶ ροπαλῶν
ποτέ ἄς μὴν ἐλιπίσωμεν εὐτυχίαν μεγάλην.
Γ'— αὐτὸ καὶ σὺ τὸ ξύλο σου παραίτ' ἀπὸ τὸ χεῖρ
καὶ ἄτο ἐξῆς νά με κτυπῆς μὲ δίκαιο μαχαίρι.
ἂν θέλεις νά σ' εὐχαριστῶ καὶ νά σοῦ εἰμ' εὐγνώμων...
Π.— Λάβε λοιπὸν μιά μαχαίριά ἄσὸν δεξιὸν σου ὄμων.
Φ.— Ὅποια εὐχαριστήσις!... ὁποῖα κενώεις χεῖρας!...
ἐπιθυμῶ ἐπάνω μου νά γίνης μακράλης,
καὶ ἄν, μορῆ, δὲν μ' ἀγαπῆς μονίχα γιὰ τὰ μάτια,
ἀμέσως τώρα κἄνε με πορσιδάδες καὶ κοιμάτια...
Τὰ ξύλα τὰ περιφρονῶ καὶ δὲν μ' εὐχαριστοῦν...
Π.— Ὅρσε καὶ μία μαχαίριά ἄσὸν ἱερὸν ὄσοῦν.
Φ.— Εἶθε τὸ σαροκόκαλο τῆς μάννας σου ν' ἀγιάση
καὶ ἄσὸν πλευρὸ τοῦ Ἰακῶβ μιά ἴμερα νά πλαγιάση.
Π.— Ὅρσε καὶ ἄλλη ἄσὸν νεφρά...
Φ.— Ὅποια ἦδονή!...
τὸ αἶμα ῥεῖ κρουνηδόν, πλὴν δὲν με συγκινεῖ.
Π.— Δός μου καὶ σὺ, βρε Φασουλή, μιά μαχαίριά ἄσὸν πλάτη
γιὰ νά σοῦ πᾶ εὐχαριστῶ καὶ χίλια δῶδ' ἀπολλάτη.
Φ.— Ὅρσε λοιπὸν...
Π.— Ὄ! μὴ μεροῖ!...
Φ.— Λάβε καὶ ἄλλην μίαν.
Π.— Δὲν βγάω αἶμα, Φασουλή...
Φ.— Θὰ ἔχῃς ἀναμίαν.
Π.— Φέρε μπαλτάδες, Φασουλή, ἀπὸ τὸ χασαπτό...
μεγάλῃ λύσσα μ' ἐπύμασε τὸ αἶμα σου νά πῶ.
Φ.— Πιέλο λοιπὸν... τί κάθεσαι... σωστὸς δὲν εἶσαι βλάμη,
ἂν κοκορέται, Περικλῆ, τῆς σουβλάς δὲν με κάμης.
Ἄς τρέξῃ καὶ τὸ αἶμα καὶ εἰς τὸν βωμόν τοῦ γένους
κ' ἄς μᾶς ἰδῆ ὁ Μάιος αἰματοκυλισμένους.

(Γυμνῶνον κἄμας καὶ οἱ δῶδ' καὶ μὲ τὰ μαχαίρωματα
σωραζοῦνται ἀνάσθηται καὶ μένονα κῆρα πῶματα.)

Τελευταία ὄρα
μὲ μεγάλῃ φόρα.

Καθ' ἦν στιγμή ὁ Φασουλῆς
ἔγμισε τὸ φύλλον,
μαγθῆνομεν ἐκ τῆς Βουλῆς
πὸς ἔπασσε τὸ ξύλον.

Καμμιά δὲν ἀνακάτωσε
τοὺς Βουλευφόρους ζάλη,
κ' ἴστω ρουθῶνι ἴμῶσσε,
οὐτ' ἔπασσε κεφάλι.

Δὲν βγάωσον γοῦ καὶ τοιμουδιά
καὶ τὴ δουλειά τὸν βλέπουν...
ἔγνηκαν εὐταντα παιδιά,
ποῦ εὐσημα τοὺς πρέπουν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάννης ὁ Πατούνας, ποῦχε γερὸ κεφάλι
κ' εἶνα ἄσὸν ἔακουσμένο Κατάστημα τοῦ Ράλλη.
Χιῶτης καὶ συγγενῆς μᾶς ἐκ τῶν προσφιλοτέρων
καὶ μὲν βιβᾶν γαλάντης καὶ πλήρης θυμηθίας,
ἀποσκευᾶς μεγάλης καὶ πλοῦτον δόκον φέρον
ἄσὸν Ἄστυ μᾶς ἐχάτωος ἀρίστη ἐξ Ἰνδίας,
σωθεῖς ἀπὸ τὴν Κόμπαν, τὸ λυσοσμένο φεῖδι,
ποῦ μόλις τὸ κυττάξης σὲ πᾶσι ριπιδί.

Ἡ Κοῦλα τοῦ Πετσάλη, χαριτωμένη κόρη,
ἔπησε τὸν καλὸν τῆς, τὸν Σπύρον τὸν Μαρκέλον,
ὁ δὲ Ρωμὸς τοὺς γάμους μακρόθεν ἐθεώρει
καὶ ρόδιον ἄσὸν ζεύγους ἐπηύχετο τὸ μέλλον.

Νέα τῆς Ἄκροπολιος μεγάλη Συλλογὴ
ποικίλων μυθιστοριῶν λαμπρῶς κατηρησιμένη,
κ' ἄς γίνῃ πᾶς συνδρομητῆς χωρὶς ποσῶς νάγγῃ...
δις τοῦ μηνὸς ἐκδίδεται εἰκονογραφημένη.

Τοῦ Παπαδοπετράκη, Κρητὸς Προηγούμενον,
τῶν προσφιλῶν Σφακίων ἀγκυρῆς ἱστορία,
πολλῆς σπουδῆς βιβλίον κ' ἀνάστων ἐπαῖνον.
ἐκ ταύτης δὲ γεννᾶται πολλὴ φιλοπατρία.
Τῆς ἄλλης ἱστορίας ἀποτελεῖ ἐν μέρος
κ' ἐξάττεται μὲ ταῦτην ὁ πρὸς τὴν Κρήτην ἔρωσ.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν ἄς κἄνω— πᾶς ἄσὸν σπῆτι μου ἀνέβη,
ἄσὸν Νεκροῖον ἀπᾶ να, —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐῦδη, —δῶδ' ἄσὸν λάδι, τρεῖς ἄσὸν ἔβδι,

μὲ Χρῆμιον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χίρα δέχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, —δῶδ' τοῦ Προαστίου, κοινοτρόπος κολῆς.